

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
Головне управління Національної поліції в Київській області
БУЧАНСЬКЕ РАЙОННЕ УПРАВЛІННЯ ПОЛІЦІЇ
08150, Київська область, Бучанський район, м. Боярка, вул. Хрещатик, 88 (044)-406-07-83

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Боярка

«28» квітня 2022 року

Старший слідчий слідчої групи - заступник начальника УП – начальник слідчого відділу Бучанського РУП ГУНП в Київській області майор поліції Котяш Анатолій Володимирович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань № 42022112320001176 від 15.04.2022 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінальних правопорушень, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 11 ч. 2 ст. 36, ст.ст. 111, 112, ст.ст. 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМЛЯЮ:

Акімова Нікіту Олексійовича, 11.04.1996 року народження, уродженця м. Комсомольск-на-Амуре, Хабаровський край Російської Федерації, громадянина Російської Федерації, військовослужбовця збройних сил Російської Федерації, серія і номер паспорта громадянина РФ: 08 09 891568, виданий Міжрайонним відділенням управління Федеральної міграційної служби по Хабаровському краю м. Комсомольск-на-Амуре від 04.19.2010, адреса місця проживання: проїзд Мотострілковий, 1, пос. Князе-Волконське, 1, Хабаровський край, РФ, тел. +79144074953,

про підозру у жорстокому поводженні з цивільним населенням, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, відданні наказу про вчинення таких дій, тобто у вчиненні

кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

У зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, починаючи з 20.02.2014, на виконання свого злочинного плану військово-політичне керівництво РФ з використанням військовослужбовців РФ та інших спецпідрозділів розпочало здійснювати агресію та військові дії щодо України у відношенні її територіальної цілісності та забезпечення правопорядку. Зокрема здійснено окупацію території АР Крим, створено терористичні організації «ДНР» та «ЛНР». При цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують

подальшу окупацію та здійснюють управління частинами територій Донецької та Луганської областей України на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації реалізуючи злочинний план направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію на території України.

У подальшому підрозділами ЗС РФ, на виконання злочинного наказу представників влади РФ, всупереч вимог міжнародного законодавства, зокрема: частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року; резолюцій- № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС РФ та інших військових формувань здійснено вторгнення на територію України та розпочато збройне протистояння з метою незаконного перетинання державного кордону України та посягання на її територіальну цілісність і недоторканність.

Водночас, відповідно до Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949, учасниками якої є зокрема Україна та РФ (далі Конвенція), сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *horsdecombat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поведуться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

- а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;
- б) захоплення заручників;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

В силу положень ст. 31 Конвенції жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Згідно ст. 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові досліді, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Стаття 33 Конвенції передбачає заборону пограбувань.

Статтею 28 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Також, одним із загальноновизнаних міжнародних правових актів, що регулює питання відповідальності за злочинні дії, вчинені в умовах збройних конфліктів, є Римський статут міжнародного кримінального суду (підписаний в м. Рим 17.07.1998, вступив в силу 01.07.2002). Вказаний документ підписаний представниками РФ 13.09.2000 та України 20.01.2000.

Відповідно до ст. 7 Статуту дається визначення злочинів проти людяності, до яких зокрема віднесені:

- згідно п. (е) ч. 1 ст. 7 Статуту - ув'язнення або інше жорстоке позбавлення фізичної свободи в порушення основних норм міжнародного права;

- згідно з п. (к) ч. 1 ст. 7 Статуту – інші нелюдські діяння аналогічного характеру, що полягають в умисному спричиненні сильних страждань або серйозних тілесних ушкоджень або серйозної шкоди психічному або фізичному здоров'ю.

Відповідно до ст. 8 Статуту дається визначення військових злочинів, до яких зокрема віднесені:

- згідно підпункту (iii) п. а ч. 2 ст. 8 Статуту – умисне спричинення сильних страждань або серйозних тілесних ушкоджень або шкоди здоров'ю;
- згідно підпункту (iv) п. а ч. 2 ст. 8 Статуту – незаконне, безглузде та великомасштабне знищення та привласнення майна, не викликане військовою необхідністю;
- згідно підпункту (viii) п. а ч. 2 ст. 8 Статуту – взяття заручників;
- згідно підпункту (i) п. б ч. 2 ст. 8 Статуту – умисні напади на цивільне населення як таке або окремих цивільних осіб, які не беруть безпосередньої участі у військових діях;
- згідно підпункту (xxi) п. б ч. 2 ст. 8 Статуту – зазіхання на людську гідність, зокрема образливе та принижуюче поведження.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

У свою чергу, громадянин Російської Федерації Акімов Нікіта Олексійович, будучи військовослужбовцем збройних сил Російської Федерації, діючи умисно, з метою насильницької зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, з невстановлених мотивів, за попередньою змовою групою осіб з іншими особами, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади та ЗС РФ, які діють в порушення вищевказаних нормативних правових актів, виконуючи злочинні накази, у складі підрозділу у якому він проходив військову службу, здійснив незаконний перетин державного кордону та приймав безпосередню участь у актах збройної агресії на території м. Буча Бучанського району Київської області.

Так, 13 березня 2022 року близько 12 год. Акімов Нікіта Олексійович, будучи військовослужбовцем збройних сил Російської Федерації у званні сержант, за попередньою змовою з невстановленими в ході досудового розслідування військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації, матеріали щодо яких виділено в окреме провадження, перебував на території України, а саме за адресою: Київська область, Бучанський район, м. Буча, вул. Грушевського, 93. В цей час у Акімова Н.О. виник умисел на жорстоке, образливе та принижуюче ставлення до громадян України з числа цивільного населення, що не брали участі у бойових діях.

Того дня, а саме 13 березня 2022 року близько 12 год., Акімов Нікіта Олексійович, який є військовослужбовцем збройних сил Російської Федерації у військовому званні сержант, за попередньою змовою з невстановленими в ході досудового розслідування військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації, матеріали щодо яких виділено в окреме провадження, реалізуючи свій злочинний умисел направлений на жорстоке, образливе та принижуюче

ставлення до громадян України з числа цивільного населення, в порушення основних норм міжнародного права, незаконно проникли на територію господарства № 93 по вул. Грушевського у м. Буча Київської області.

Після цього, переконавшись у проукраїнській позиції потерпілого Олійніченка Олексія Володимировича, який є цивільною особою, що не приймав участі у збройному конфлікті, та у якого була відсутня будь-яка зброя, знаряддя чи засоби, що могли б виправдати жорстоке поводження з ним, з метою реалізації свого злочинного умислу направлено на жорстоке, образливе та принижуюче ставлення до громадян України з числа цивільного населення, в порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог ст.ст. 31, 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, п. (к) ч. 1 ст. 7, підпункту (iii) п. а ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, з мотивів нетерпимості до патріотично налаштованих громадян України, застосували до Олійніченка О.В. психічне насильство, що полягало у погрозах вбивством шляхом направлення стволів невстановлених досудовим розслідуванням автоматів у його сторону, а також у присутності потерпілого між собою обговорювали варіант вбивства останнього шляхом його поміщення до підвального приміщення, після чого кинути туди бойову гранату, які потерпілий сприймав як реальну загрозу своєму життю. Тим самим потерпілому Олійніченку О.В. спричинено сильних моральних страждань.

Продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, направлено на жорстоке, образливе та принижуюче поводження з цивільним населенням, 16 березня 2022 року близько 18 год., Акімов Нікіта Олексійович, який є військовослужбовцем збройних сил Російської Федерації у військовому званні сержант, перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння, за попередньою змовою з невстановленими в ході досудового розслідування військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації, матеріали щодо яких виділено в окреме провадження, прибули до господарства № 102 по вул. Грушевського у м. Буча Київської області, де, з мотивів нетерпимості до патріотично налаштованих громадян України, будучи обізнаним, що Ференс Юрій Вікторович та Олійніченко Олексій Володимирович є цивільним населенням, що не брали участі у бойових діях, у яких відсутня будь-яка зброя, та будь-які знаряддя чи засоби, що могли б виправдати жорстоке поводження з ними, в порушення основних норм міжнародного права, шляхом фізичного примусу, погрожуючи вбивством шляхом направлення ствола невстановленого досудовим розслідуванням автомата в їхню сторону, які вони сприйняли як реальну загрозу їхньому життю, змусив останніх вийти з господарства № 102 та піти до господарства № 93 по вул. Грушевського у м. Буча Київської області.

У подальшому, без розриву в часі, знаходячись біля господарства № 93 по вул. Грушевського у м. Буча Київської області, зазіхаючи на людську гідність, в порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог п. (с) ч. 1 ст. 3, ст.ст. 27, 31, 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підпункту (xxi) п. б ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, погрожуючи невстановленим досудовим розслідуванням автоматом, змусив Ференса Юрія Вікторовича стати на коліна, тим самим здійснив

образливе та принижуюче поведження з громадянином України, який є цивільною особою та не приймав участі у збройному конфлікті. Після цього, Акімов Н.О. надав злочинний наказ невстановленому військовослужбовцю збройних сил РФ направити ствол невстановленого досудовим розслідуванням пістолета в голову Ференса Ю.В. та вбити останнього, якщо він ворухнеться.

Одразу після цього Акімов Н.О., знаходячись у тому ж місці, зазіхаючи на людську гідність, в порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог п. (с) ч. 1 ст. 3, ст.ст. 27, 31, 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підпункту (xxi) п. б ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, погрожуючи невстановленим досудовим розслідуванням автоматом, змусив Олійніченка Олексія Володимировича стати на коліна, тим самим здійснив образливе та принижуюче поведження з громадянином України, який є цивільною особою та не приймав участі у збройному конфлікті. Після цього, Акімов Н.О. надав злочинний наказ невстановленому військовослужбовцю збройних сил РФ направити ствол невстановленої досудовим розслідуванням зброї в голову Олійніченка О.В. та вбити останнього, якщо він ворухнеться.

У подальшому, з метою реалізації свого злочинного умислу, направлено на жорстоке, образливе та принижуюче поведження з цивільним населенням, Акімов Н.О., знаходячись на території домоволодіння, що знаходиться за адресою: Київська область, Бучанський район, м. Буча, вул. Грушевського, 93, з мотивів нетерпимості до патріотично налаштованих громадян України, в порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог п. а ч. 1 ст. 3, ст.ст. 31, 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, п. (к) ч. 1 ст. 7, підпункту (iii) п. а ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, умисно наніс близько 6 ударів кулаками обох рук по обличчю, близько 6 ударів кулаками обох рук по тілу та один удар прикладом автомата по потилиці Олійніченку О.В., тим самим спричинивши останньому тілесні ушкодження та фізичний біль.

Безпосередньо після цього, Акімов Н.О., в порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог ст. 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, незаконно відкрито заволодів бензиновим генератором електроенергії «KS 2900G» с/н 210801819, що належить потерпілому Олійніченку О.В., та погрожуючи зброєю, змусив останнього разом з невстановленим досудовим розслідуванням військовослужбовцем збройних сил РФ нести даний генератор до провулку у напрямку вул. Яблунська, м. Буча Київської області.

У подальшому, знаходячись по провулку між вул. Грушевського і вул. Яблунська в м. Буча Київської області, продовжуючи жорстоке поведження та насилля над особистістю потерпілого, в порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог ст.ст. 31, 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, п. (к) ч. 1 ст. 7, підпункту (iii) п. а ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, з метою заподіяння останньому сильних моральних страждань, Акімов Н.О. повідомив Олійніченку О.В. про те, що його сина жорстоко вбили інші

військовослужбовці збройних сил РФ, що завідомо для підозрюваного не відповідає дійсності.

Одразу після цього, Акімов Н.О. наказав Олійніченку О.В. йти геть, після чого здійснив 2 одиничні постріли з невстановленої досудовим розслідуванням зброї у напрямку потерпілого, але не влучив у зв'язку з темною порою доби, перебуванням у стані сильного алкогольного сп'яніння та швидким рухом Олійніченка О.В., при цьому спричинивши останньому сильних моральних страждань.

Продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, направленого на жорстоке, образливе та принижуюче поводження з цивільним населенням, 19 березня 2022 року у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 13 год., Акімов Нікіта Олександрович, знаходячись у невстановленому досудовим розслідуванням місці, з мотивів нетерпимості до патріотично налаштованих громадян України, в порушення основних норм міжнародного права, а саме вимог п. б ч. 1 ст. 3, ст.ст. 31, 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, п. (е) ч. 1 ст. 7, підпункту (viii) п. а ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, віддав злочинний наказ на незаконне позбавлення волі Олійніченка О.В., на виконання якого невстановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці збройних сил Російської Федерації, матеріали щодо яких виділено в окреме провадження, 19 березня 2022 року близько 13 год., шляхом фізичного примусу, погрожуючи застосуванням зброї, одягнули пов'язку на очі Олійніченку О.В. та повели його у невідомому напрямку, після чого помістили у невстановлене неопалюване підвальне приміщення, де утримували упродовж приблизно 2-3 годин, тим самим незаконно позбавили його волі та спричинили фізичні та моральні страждання.

Таким чином, Акімов Н.О. підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, відданні наказу про вчинення таких дій, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Повідомлення склав:

старший слідчий слідчої групи -
заступник начальника УП -
начальник слідчого відділу
Бучанського РУП ГУНП в Київській області
майор поліції

Анатолій КОТЯШ

«ПОГОДЖУЮ»
прокурор у кримінальному провадженні -
керівник Бучанської окружної
прокуратури Київської області

Руслан КРАВЧЕНКО

Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайно повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» _____ 2022 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» _____ 2022 року

Захисник _____.

Повідомлення та пам'ятку вручив, права підозрюваного оголосив та роз'яснив:

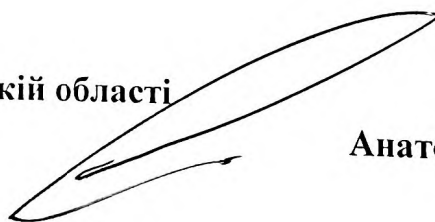
старший слідчий слідчої групи -

заступник начальника УП -

начальник слідчого відділу

Бучанського РУП ГУНП в Київській області

майор поліції

Анатолій КОТЯШ